

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/168/2022
Identifikačné číslo spisu: 8215204050
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holíč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:8215204050.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu G. X., narodeného XX. L. XXXX, A. XXX, zastúpeného advokátkou JUDr. Monikou Marjanovič, Košice, Urbánkova 1562/6, proti žalovaným 1/ Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 36 854 140, 2/ Project 01 Consulting, s. r. o., Bratislava, Špitálska 61, IČO: 45 730 008, 3/ Auctioneer s. r. o., Bratislava, Špitálska 61, IČO: 45 881 014, žalovaní 2/ a 3/ právne zastúpení advokátom Mgr. Marianom Hrbáňom, Bratislava, Jelačičova 1, 4/ P. X., narodený XX. H. XXXX, A. XXX, zastúpený advokátom JUDr. Svätoslavom Vaškom, Bardejov, Baštová 5/A, o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 5C/272/2015, o dovolaní žalovaných 2/ a 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. novembra 2021 sp. zn. 18Co/42/2020, takto

rozhodol:

Na strane žalovaného 1/ pokračuje v konaní so stranou: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 36 854 140.

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi voči žalovaným 2/ a 3/ priznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 15. júna 2020 č. k. 5C/272/2015-371 výrokom I. zastavil konanie o žalobe žalobcu voči žalovanému 1/, výrokom II. určil, že dražba vykonaná žalovaným 3/ ako dražobníkom na základe návrhu žalovaného 2/ uskutočnená 07. apríla 2015 a osvedčená notárskou zápisnicou sp. zn. N 291/2015, Nz 11396/2015, NCRls 11670/2015 napísanou JUDr. Zuzanou Vrtíkovou, notárskou kandidátkou poverenou JUDr. Katarínou Válovou, PhD., notárkou so sídlom Moyzesova 3, Bratislava, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti nachádzajúce sa v okrese B., katastrálne územie A., vedené na liste vlastníctva č. X ako rodinný dom súp. č. XXX na parcele C KN č. XXX/X, parcela C KN č. XXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 799 m² a parcela C KN č. XXX/X - záhrada o výmere 1 388 m² je neplatná. Výrokom III. žalovanému 1/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal a výrokom IV. žalobcovi voči spoločne a nerozdielne zviazaným žalovaným 2/ až 4/ priznal nárok na náhradu trov

konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

1.1. Rozhodnutie odôvodnil aplikáciou ust. § 3 ods. 6, § 7 ods. 2, § 11 ods. 1, 4, § 12 ods. 1 - 5, § 16 ods. 6, § 17 ods. 3, § 21 ods. 2, 4, 5 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách (ďalej aj len „ZoDD“), § 3 ods. 1, § 100 ods. 1, 2, § 101 ods. 1, § 151a, § 151b ods. 1, § 151 ods. 2, § 151j ods. 1, 2, § 151m ods. 1 a § 558 Občianskeho zákonníka. Otázkou neplatnosti dobrovoľnej dražby riešil súd prvej inštancie, keďže v priebehu konania boli tvrdené okolnosti, ktoré aj keď vopred strany sporu neoznačili, vyšli však najavo v priebehu konania a podľa názoru súdu prvej inštancie nič nebráni vysloviť neplatnosť dražby na základe i takej skutkovej okolnosti, ktorú síce žalobca v žalobe uviedol, hoci výslovne nenamietal jej rozpor so zákonom, nakoľko zákon žiadnu koncentračnú zásadu ohľadom uplatňovania dôvodov neplatnosti dražby neobsahoval. Žalobca môže aj po uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty namietat' i ďalšie dôvody jej neplatnosti (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo/1679/2005 alebo rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/58/2018). Citujúc závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/100/2012, 8Cdo/58/2018, vo vzťahu k vzdialenosti miesta konania dražby od miesta draženej nehnuteľnosti, v danom prípade napríklad znemožnila účasť vlastníka nehnuteľnosti na dobrovoľnej dražbe, keďže táto vzdialenosť bola 439 kilometrov z obce A. do mesta Bratislava. Vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR bolo konštatované, že dobrovoľnú dražbu nesprevádza preventívna súdna kontrola neprijateľnosti zmluvných podmienok. Nerozhoduje sa o tom, či výška vyhlásenej pohľadávky veriteľa zodpovedá skutočnosti a vlastne veriteľovi je umožnené dražbou zo záložného práva vyrovnat' si pohľadávku bez toho, aby jej výška bola verifikovaná. V tejto súvislosti citoval rozhodnutia Krajského súdu v Prešove 6Co/106/2014, 3Co/87/2017, Ústavného súdu SR II.ÚS/261/2013, pléna Ústavného súdu 23/2014, ako aj rozhodnutie Európskeho súdu vo veci Kušionová/Smart Capital C-34/13.

1.2. Poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove v tejto veci, kde už odvolací súd vyslovil záväzný právny názor vo vzťahu k neplatnosti dražby, jej neprimeranosti s poukazom aj na § 3 ods. 1 OZ. Neprimeraný výkon záložného práva je aktuálny vždy, keď hodnota zálohu prevyšuje viac ako dvojnásobok hodnoty pohľadávky. Výdražením bola dosiahnutá finančná hotovosť vo výške 44 800 eur, pričom v septembri 2009 bola v znaleckom posudku ustálená suma 78 300 eur. Rozdiel medzi znaleckým posudkom prvým a druhým bol nepomerný, až o 33 500 eur. Tým, že bola vydražená nehnuteľnosť za cenu nezanedbateľne nižšiu ako je skutočná hodnota nehnuteľnosti, došlo k poškodeniu majetkového práva žalobcu. Ďalej určite je dôležité, že táto nehnuteľnosť tvorí obydlie viacgeneračnej rodine, teda starým rodičom, rodičom a deťom týchto rodičov, z ktorých sa vlastne po dražbe obydlia stali bezdomovci. Pokiaľ išlo o posúdenie skutočnej výšky pohľadávky, túto posudzoval súd prvej inštancie v tom zmysle, že suma, ktorá sa uvádzala ako suma, pre ktorú prebieha dražba bola 40 593,59 eura. Z toho bola 17 096,78 eura istina, 17 018,52 eura úroky a úroky z omeškania 6 341,78 eura. Pritom ku dňu zosplatnenia spotrebiteľského úveru 01. júla 2005 boli nepochybne splatné splátky v celkovej sume 9 539,13 eura. Keďže došlo k predčasnemu zosplatneniu úveru, potom nemožno počítat' úroky z úveru tak, ako to vypočítal žalovaný 1/. Pritom istina, ktorú žaloval žalobca predstavovala pri zosplatnení 17 096,78 eura. Súd prvej inštancie pripustil, že išlo o úroky z omeškania vo výške 6 341,78 eura, potom dlžná pohľadávka na istine úrokov, úrokov z omeškania a prijateľných poplatkov za vedenie účtu predstavuje maximálne sumu 24 984,22 eura a táto suma podľa znaleckého posudku prevyšovala hodnotu pohľadávky celkove asi o 80 %, pokiaľ išlo o posudok z roku 2014, a pokiaľ išlo o posudok z roku 2009, tak až o 210 %. Za dôvodnú považoval súd prvej inštancie aj tú skutočnosť, že notárska zápisnica zo 04. novembra 2003 bola spísaná v čase, keď žalobcami ešte nebolo poskytnuté plnenie zo strany žalovaného 1/, teda ešte pred vyplatením úveru. Potom na uznanie takéhoto dlhu napriek tomu, že bolo urobené vo forme notárskej zápisnice, nemôže mať účinky na predĺženie premlčacej doby dlhu. Zo samotného textu zápisnice vyplýva, že išlo o uznanie budúcej pohľadávky, ktorá v čase uznania neexistovala a takéto uznanie je v rozpore so zákonom. Čiže v čase podpísania dohody o splátkach dňa 24. apríla 2013, pri ktorej mal žalobca súčasne uznať dlh v sume 40 752,67 eura bola uznaná nepochybne premlčaná pohľadávka, a toto ďalšie uznanie neobsahovalo vyhlásenie žalobcu, že o jej premlčaní v tom čase uznania má vedomosť. Pokiaľ išlo o teda samotnú pohľadávku, ktorá bola postúpená na žalovaného 2/, bola premlčaná v lehote 3 rokov, to znamená, plynula táto doba od 02. júla 2005 do 01. júla 2008. Na túto aj v súlade so zrušujúcim rozhodnutím krajského súdu a vysloveným záväzným právnym názorom súd prvej inštancie prihliadal a dospel k záveru, že námietka premlčania

bola dôvodná. Pokiaľ išlo o trov konania vo vzťahu k žalovanému 1/ bolo konanie zastavené s tým, že žalovaný 1/ si nárok voči žalobcovi nenáročoval, a preto nárok na náhradu trov konania mu nepriznal. Pokiaľ išlo o náhradu trov konania žalobcovi, ktorý bol úspešný v konaní v celom rozsahu voči žalovaným 2/ až 4/ v zmysle zásady úspechu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom považoval tieto strany sporu, že sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť tieto trov konania, keďže ich nútené spoločenstvo vyplýva z § 21 ods. 4 Zákona o dobrovoľných dražbách.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 30. novembra 2021 sp. zn. 18Co/42/2020 na odvolanie žalovaných 2/ až 4/ rozsudok súdu prvej inštancie okrem odvolaním nenapadnutých výrokov I. a III. potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovaným 2/ až 4/ v rozsahu 100 %, ktorý nárok sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

2.1. Argumentoval tým, že správny bol postup súdu prvej inštancie, ak posudzoval vec aj cez výpočet skutočnej výšky pohľadávky a primeranosti postupu žalovaného 2/ a predovšetkým fakt, že predmetom dražby je viacgeneračné obydlie. Konajúci súd dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Podľa zákona o dobrovoľných dražbách musí byť miesto dražby určené dražobníkom po dohode s navrhovateľom dražby tak, aby nebola obmedzená možnosť účasti na dražbe. Citované ustanovenie treba podľa názoru odvolacieho súdu vykladať tak, že miesto dražby treba určiť s prihliadnutím na predmet dražby tak, aby sa na nej zúčastnilo čo najviac záujemcov (pod pojmom účasť na dražbe v citovanom ustanovení tak treba rozumieť účasť dražiteľov, nie verejnosti), ktorí majú záujem dražiť práve tento predmet, a aby sa tak mohol dosiahnuť čo najvyšší výťažok dražby. Pokiaľ ide o dražbu nehnuteľností určených na bežné bývanie, ako sú byty alebo rodinné domy, v týchto prípadoch totiž možno zo skúseností usudzovať, že záujemcami o kúpu takýchto nehnuteľností sú spravidla obyvatelia okolitých miest, či obcí, ktorí v danom regióne už žijú, pracujú a majú rodinné zázemie, a len v menšej miere osoby zo vzdialenejších miest, ktoré by sa do tohto regiónu prípadne presťahovali. To samozrejme automaticky nemusí znamenať, že by sa mala dražba nehnuteľností konať vždy v obci, v ktorej tieto nehnuteľnosti sú. V každom prípade však podľa názoru odvolacieho súdu ustanovenie § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách bráni tomu, aby bolo za miesto dražby bežnej nehnuteľnosti (bytu alebo rodinného domu) určenej na každodenné bývanie a realizáciu ústavného práva na obydlie priemernej rodiny určená malá obec vzdialená niekoľko stoviek kilometrov od miesta, v ktorom sa nachádza dražená nehnuteľnosť, a určená bez akéhokoľvek zjavného a rozumne odôvodneného dôvodu, z ktorého by bolo zrejmé uľahčenie účasti na dražbe a naplnenie samotného ratio legis zákona o dobrovoľných dražbách. V danom prípade žalovaní 2/ až 4/ argumentovali vo vzťahu k miestu výkonu dražby vyššou kúpnu silou a väčším počtom záujemcov. Zo zápisnice o priebehu a výsledkov dražby však táto okolnosť nevyplývala a žalovaný 4/ bol jediný záujemca. Žiadnym spôsobom to nemalo vplyv na výslednú vydraženú sumu, keďže nedošlo k žiadnej konkurencii viacerých záujemcov a odvolacie dôvody žalovaných sú v absolútnom rozpore s realitou. Odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade so zásadou úspechu, v zmysle s ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, priznal žalobcovi ako úspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči neúspešným odvolateľom - žalovaným 2/ až 4/.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní 2/ a 3/ (ďalej aj „dovolatelia“), prípustnosť ktorého vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP, navrhujúc napadnuté rozhodnutie ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne oba rozsudky zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

3.1. Dovolatelia namietali, že súd prvej inštancie nemal prihliadať na dôvody neplatnosti dobrovoľnej dražby namietané žalobcom, t. j. porušenie ustanovenia § 11 ods. 1 ZoDD po uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty, nakoľko tieto neboli uplatnené v žalobe, čím súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Žalovaní 2/ a 3/ majú za to, že určenie miesta dražby vo vzdialenejšom mieste nemusí automaticky znamenať znížený záujem o dražené nehnuteľnosti. Pokiaľ

ide o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, žalovaní 2/ a 3/ uviedli, že zákon o dobrovoľných dražbách požaduje od žalobcu, aby označil, aké konkrétne porušenie zákona o dobrovoľných dražbách namieta a akým spôsobom sa cíti týmto konkrétnym porušením dotknutý na svojich právach. Nie je prípustné, aby si súd v sporovom konaní atrahoval právo rozhodnúť na základe akejkoľvek skutočnosti, hoci nebola namietnutá jednou zo strán, a to najmä v prípade, že takéto označenie skutočnosti, pre ktorú žalobca žiada určiť neplatnosť dražby, vyžaduje priamo zákon. Žalobca namietal miesto konania dražby až v priebehu súdneho konania o určenie neplatnosti dražby (čo uviedol aj súd prvej inštancie v bode 2. rozsudku), teda tento dôvod neplatnosti dobrovoľnej dražby neuviedol v podanej žalobe. Rovnako tiež súd prvej inštancie argumentoval aj tým, že v prejednávanej veci sa dražby zúčastnil len žalovaný 4/. V prejednávanom spore miestom konania dražby nebola malá obec, ako nesprávne uviedol odvolací súd, ale hlavné mesto Slovenskej republiky, kde sa nachádzajú nielen osoby s trvalým pobytom a na slovenské pomery nadpriemerné množstvo podnikateľských subjektov so sídlom na jeho území, ale kam tiež dochádza za prácou značná časť obyvateľstva Slovenskej republiky, kam z rôznorodých obchodných a pracovných dôvodov dochádzajú tiež podnikateľské subjekty so sídlom mimo územia hlavného mesta Bratislavy, čo v spojitosti s kúpyschopnosťou všetkých uvedených skupín dáva viac než dobré predpoklady pre to, aby v Bratislave pôsobiaca a Bratislavu navštevujúca rozsiahla množina fyzických a právnických osôb, podnikateľov i nepodnikateľov dávala tie najvyššie záruky neobmedzovania záujmu o účasť na dražbe. Zjavne nelogický a od merita veci a výsledkov dokazovania sa v uvedenom kontexte javí záver a právny názor odvolacieho, podľa ktorého ustanovenie § 11 ods. 1 ZoDD bráni tomu, aby bolo za miesto dražby bežnej nehnuteľnosti (bytu alebo rodinného domu) určenej na každodenné bývanie a realizáciu ústavného práva na obydlie priemernej rodiny určená malá obec vzdialená niekoľko stoviek kilometrov od miesta, v ktorom sa nachádza dražená nehnuteľnosť. Žalovaní 2/ a 3/ ďalej poukázali na verejne známe skutočnosti (publikované napr. v Obchodnom vestníku č. 68/2012 - X002721 i inde), že už dňa 04. mája 2012 a následne dňa 27. augusta 2012 sa ohľadne predmetných nehnuteľností uskutočnila dobrovoľná dražba na vymoženie pohľadávky žalovaného 2/, miesto konania dražby bol Poprad, ktorý je vzdialený od obce A.R. cca 117 km, najnižšie podanie bolo stanovené na 47 550,00 EUR a dražby sa nezúčastnil žiadny záujemca. Nižší záujem teda nebol spôsobený tým, že sa napadnutá dražba z roku 2015 konala v Bratislave ale „nezáujem“ o nehnuteľnosť bol už počas dražby v roku 2012 v Poprade a tiež dňa 19. februára 2010 vo Veľkom Šariši, ktorá sa konala ešte na návrh žalovaného 1/ a ktorej sa taktiež nezúčastnil žiadny záujemca. Výdražiteľ - žalovaný 4/ má trvalý pobyt na adrese A. XXX a nehnuteľnosť sa nachádza v rovnakej obci, je teda celkom zrejmé, že pre žalovaného 4/ neexistoval problém, ktorý by mu zabránil pricestovať do Bratislavy za účelom kúpy nehnuteľnosti a teda miesto konania dražby v Bratislave nebolo pre neho zjavne obmedzujúce. Žalovaný 2/ navyše opakovane umožnil žalobcovi splácať jeho dlh, čo potvrdzuje, že žalovaný 2/ využil inštitút dobrovoľnej dražby ako prostriedok „ultima ratio“.

3.2. Dovolatelia ďalej namietali posúdenie otázky hodnoty draženej nehnuteľnosti, namietajúc nesprávnosť viacerých záverov súdu prvej inštancie. Súdy nesprávne prihliadali na neaktuálny znalecký posudok č. 23/2009, pričom rozhodujúci bol znalecký posudok č. 151/2014 aktuálne vypracovaný v súvislosti s predmetnou dražbou. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/233/2010 pritom cena draženej nehnuteľnosti nemá za následok neplatnosť dražby. Súd prvej inštancie založil rozhodnutie o neplatnosti dražby tiež na nesprávnom právnom závere o neprimeranosti realizovanej dražby s ohľadom na výšku pohľadávky, s čím sa nesprávne stotožnil tiež odvolací súd, pričom však spornosť výšky pohľadávky, pre ktorú sa dražba uskutočňuje, nebráni záložnému veriteľovi navrhnuť výkon záložného práva. Odvolací súd tak rozhodol v rozpore s ustálenou judikatúrou, čím dochádza k porušeniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Výška pohľadávky bola nad zákonný limit 2 000 EUR a aj v prípade, ak by bola určená nesprávne, toto samo o sebe nie je dôvodom vyslovenia neplatnosti dražby, pretože je nespochybniteľné, že finančné prostriedky boli žalobcom poskytnuté zo strany právneho predchodcu žalovaného 1/ a žalobcovia neplatili splátky v súlade so Zmluvou o úvere, pričom prípadné písomné vyhlásenie navrhovateľa dražby by mohlo byť iba dôvodom na prípadné uplatňovanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo nároku na náhradu škody. Dovolatelia namietli nesprávnosť výpočtu výšky pohľadávky zo strany súdu prvej inštancie. Dovolatelia namietali tiež posúdenie otázky premlčania pohľadávky a uznania dlhu, záver súdov nižších inštancií o premlčaní pohľadávky nie je správny a spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, nesprávny je tiež záver, že žalobca uznal premlčaný dlh, uzavreté dohody o splátkach a o

uznaní dlhu nemožno považovať za neplatné právne úkony, ako to nesprávne posúdili súdy nižších inštancií.

3.3. Rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), najmä čo sa týka možnosti dlžníka resp. žalobcu uplatniť námietku premlčania v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby de facto po výkone záložného práva. Premlčanie teda nemôže byť dôvodom pre neplatnosť dobrovoľnej dražby. Žalovaní 2/ a 3/ zastávajú názor, že námietku premlčania je potrebné vzniesť na príslušnom orgáne včas, teda pred výkonom záložného práva. Žalobca mal možnosť namietat' premlčanie ešte pred výkonom záložného práva a to podaním žaloby v zmysle príslušnej judikatúry. Žalobca námietku premlčania na súde nevzniesol pred konaním dražby, preto dôvodenie žalobcu premlčaním zabezpečenej pohľadávky až v čase po vykonaní záložného práva je v predmetnej veci irelevantné, resp. nemôže viesť k záveru o neplatnosti dobrovoľnej dražby. Opačný výklad ustanovení týchto zákonov by bol v rozpore so zásadou právnej istoty (čl. II ods. 2 CSP) ako aj so zmyslom, ktorý zákonodarca týmito zákonmi sledoval. Odvolací súd sa skutočnosťou, či možno uplatniť námietku premlčania po výkone záložného práva vôbec nezaoberal a takéto rozhodnutie je navyše v rozpore s platným právom a judikatúrou. V súvislosti s posúdením otázky „ultima ratio“ dovolatelia poukázali na skutočnosť, že žalobca bol dlhodobý neplatič a na jeho nehnuteľnosť bolo vedených 15 exekúcií a registrovaných 16 záložných práv, predmet dražby by tak mohol byť predmetom exekučných záložných práv. Celková výška splatných pohľadávok veriteľov voči žalobcovi niekoľkonásobne prevyšuje hodnotu nehnuteľnosti.

3.4. Podľa dovolateľov dovolaním napadnutý rozsudok nie je v súlade s hmotným právom, nie je spôsobilý, aby z neho žalovanému 2/ a 3/ vznikli akékoľvek povinnosti, predstavuje teda porušenie ich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a napadnuté rozhodnutie neprimeraným spôsobom zasahuje do práv záložného veriteľa a dražobníka. Právo na spravodlivý proces je porušené tiež zjavne prehnaným znevýhodnením žalovaných 2/ a 3/ pokiaľ ide o až excesívne uplatnenie ochrany spotrebiteľa zo strany súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu, ktoré až nad želaný rozsah ochrany slabšej procesnej strany aplikuje normy práva hmotného i procesného v neprospech žalovaných 2/ a 3/. V konaní pred súdom prvej i druhej inštancie a pri odôvodnení ich rozsudkov došlo tiež bez riadneho odôvodnenia, absencia odôvodnenia odoberá či odvolateľom, ale tiež dovolateľom možnosť náležite argumentovať, dôvodiť, brániť sa. Na záver dovolatelia požiadali o odklad vykonateľnosti i právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaných 2/ a 3/ navrhol, aby dovolací súd ich dovolanie odmietol a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Rozhodnutia súdov nižších inštancií považuje za vecne správne, podporne poukazujúc na rozhodnutia sp.zn. 8Cdo/58/2018 a R 138/2014.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Dovolací súd lustráciou Obchodného registra zistil, že Zmluvou o zlúčení zo dňa 31. augusta 2021 došlo k zlúčeniu žalovaného (OTP Banka Slovensko, a.s.) s obchodnou spoločnosťou Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, Bratislava, IČO: 36 854 140, z ktorého dôvodu sa Československá obchodná banka, a.s., stala právnym nástupcom pôvodného žalovaného (deň výmazu z Obchodného registra SR 1. októbra 2021). Dovolací súd preto postupom podľa § 64 CSP v spojení s ust. § 438 ods. 1 CSP rozhodol tak, že v konaní bude na strane žalovaného 1/ pokračovať s nástupníckym subjektom pôvodného žalovaného. Lustráciou Obchodného registra bolo tiež zistené, že na strane žalovaného 2/ došlo k zmene obchodného mena na Project 01 Consulting, s.r.o.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Najvyšší súd už v rozhodnutiach vydaných pred účinnosťou nového civilného procesného kódexu CSP viackrát uviedol (sp. zn. 1Cdo/26/2019, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014), že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (napríklad rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/107/2019, 1Cdo/228/2019, 4Cdo/148/2019, 9Cdo/213/2021). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. Dovolací súd na úvod konštatuje, že hoci dovolatelia sú zastúpení advokátom, t.j. osobou s právnickým vzdelaním, u ktorej možno dôvodne očakávať primeranú vedomosť o náležitostiach dovolania a špecifickosti dovolacieho konania, z obsahu dovolania vyplýva, že dovolatelia (resp. ich advokát) dostatočne nerozlišujú medzi odvolaním ako riadnym opravným prostriedkom proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie a dovolaním ako mimoriadnym opravným prostriedkom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, keď prevažnú časť 18-stranového dovolania tvoria námietky voči postupu a právnenému posúdeniu zo strany súdu prvej inštancie. Je preto na mieste otázka, či dovolatelia od dovolacieho súdu očakávajú opätovný prieskum ich odvolacích námietok, ktoré tvorili predmet odvolacieho prieskumu a s ktorými sa vysporiadal už odvolací súd, a teda či dovolatelia vnímajú dovolací súd ako súd tretej inštancie a ich opravný prostriedok ako ďalšie odvolanie. Dovolatelia totiž v dovolaní zrozumiteľne nevymedzili jasnú a konzistentnú argumentáciu podporujúcu záver o prípustnosti a dôvodnosti ich dovolania, keď síce formálne označili dovolacie dôvody v zmysle § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP, obsah dovolania však s takto vymedzenými dovolacími dôvodmi korešponduje len minimálne. Je potrebné zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je preskúmať správnosť všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré boli predmetom posudzovania súdov nižších inštancií, dovolací súd je pri dovolacom prieskume limitovaný tým, aké dovolacie dôvody dovolateľ uplatní. Vzhľadom na to, že súd je viazaný obsahom dovolania (t.j. nielen jeho formálnym označením), v snahe autenticky porozumieť dovolateľom, dovolací súd sa pokúsil z rozsiahleho obsahu dovolania vyabstrahovať podstatu argumentácie vzťahujúcej sa k dovolaciemu prieskumu.

Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. V danom prípade dovolatelia prípustnosť dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v

zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľov, že v konaní došlo k nimi tvrdenej vade zmätočnosti, pričom takúto vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil.

15. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP teda zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Dovolatelia tvrdili, že k vade podľa § 420 písm. f/ CSP došlo porušením zásady rovnosti zbraní, resp. rovnosti sporových strán, a to prehnaným znevýhodnením dovolateľov, pokiaľ ide o až excesívne uplatnenie ochrany spotrebiteľa zo strany súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu, ktoré až nad želaný rozsah ochrany slabšej procesnej strany aplikovali normy práva hmotného i procesného v neprospech dovolateľov.

17. V zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) jednou zo všeobecných záruk spravodlivého prejednania vecí pred súdom je zásada rovnosti strán sporu a „rovnosti zbraní“. V procesnoprávnej rovine predstavuje princíp rovnosti sporových strán základný postulát, podľa ktorého žiadna zo strán nemá vo vzťahu k protistrane iné než rovnocenné postavenie. Z tohto aspektu sa prejavuje princíp rovnosti sporových strán podľa čl. 6 CSP ako tzv. rovnosť zbraní judikovaná ESLP (k tomu pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha, C. H. Beck, 2016, s. 44-45).

18. Rovnosť zbraní sa prejavuje ako rovnaká miera možnosti uplatňovania prostriedkov procesného útoku, ale aj procesnej obrany v medziach stanovených CSP. Obsah princípu rovnosti sporových strán v civilnom sporovom konaní sa tak prejavuje ako tzv. funkčná rovnosť, spočívajúca v takom procesnom postupe súdu, aby sa každej zo sporových strán umožnilo v rovnakej miere realizovať svoje procesné oprávnenia napríklad právo navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k dokazovaniu či zúčastniť sa pojednávania atď.

19. Rovnosť účastníkov v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy) súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že všetci účastníci konania (osobitne strany civilného sporového konania) majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez

zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka (strany sporu), nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov (sporových strán) sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (m. m. PL. ÚS 43/95, II. ÚS 35/02, II. ÚS 121/02, II. ÚS 135/05, IV. ÚS 126/09). Táto ústavná zásada zaručuje len procedurálnu rovnosť v určitom konaní, nie „rovnosť“ v zmysle rovnakého či dokonca želaného výsledku pre každého účastníka takéhoto konania. Aplikácia princípu rovnosti zbraní v postupe konajúceho súdu má zaručiť rozumný stav rovnováhy, v ktorom protistrana môže reagovať na relevantné argumenty druhého účastníka konania, z čoho vyplýva, že je na uvážení konajúceho súdu, či bude predstreté argumenty považovať za podstatné, a ako také ich predloží ku konfrontácii druhej strane. Konajúci súd totiž popri rovnosti účastníkov konania musí zaručiť aj plynulosť a rýchlosť konania, čo predpokladá selekciu len podstatných argumentov, ktoré bude súd predkladať na vyjadrenie protistrane (III. ÚS 402/08, ZNaU 25/09). Z uvedeného vyplýva, že zásada rovnosti účastníkov konania nie je absolútna. Procesnú rovnosť nemožno vykladať tak, že by zákonodarca nemohol stanoviť rozdielny rozsah procesných práv a povinností v rôznych druhoch konania, musí však rešpektovať rovnaký rozsah procesných práv a povinností v konaniach so zhodným predmetom konania. (I. ÚS 284/2022).

20. Z obsahu spisu nevyplýva, že by došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní a že by dovolatelia boli postupom súdov v základnom konaní na svojich procesných právach akokoľvek ukrátení. Z obsahu tejto dovolacej námietky je zrejmé, že dovolatelia považujú za porušenie zásady rovnosti strán svoj neúspech v spore, resp. právne posúdenie sporu súdom v ich neprospech. Treba si však uvedomiť, že sporové konanie je konaním, kde vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné. Samotným rozhodnutím súdu a právnym posúdením sporu súdom totiž nemôže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces a teda ani k porušeniu zásady rovnosti zbraní, pretože sa tým strane sporu neznemožňuje realizovať jej procesné oprávnenia v priebehu konania pred súdom. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania (v súčasnosti strana sporu) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Dovolatelia ďalej namietali nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku a nepreskúmateľnosť záverov vedúcich k vyhovneniu žalobe.

22. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *García Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

23. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami

strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

24. Treba mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

25. V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením, na ktoré odkázal v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

26. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že by súdy nižšej inštancie svoje rozhodnutia odôvodnili spôsobom, ktorým by založili procesnú vadu zmätočností v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Z odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil a zaoberal sa všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalovaného. Z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal s podstatnými odvolacími argumentmi, v bodoch 17.-24. odôvodnenia vymedzil základné kritériá posudzovania otázky platnosti dobrovoľnej dražby realizovanej na základe ZoDD, zdôrazniac princíp proporcionality a princíp ochrany obydlia, a následne v bodoch 26.-28. odôvodnenia zaujal právny názor k podstatnej otázke dôvodu neplatnosti dražby pre porušenie ust. § 11 ods. 1 ZoDD, keď miesto dražby bolo určené v rozpore so zákonnými kritériami. Jediná nesprávnosť, ktorej sa odvolací súd dopustil, je tá časť odôvodnenia v bode 27., z ktorej vyplýva, že v prejednávanej spore bola ako miesto dražby určená „malá obec“ vzdialená niekoľko stoviek kilometrov od miesta, v ktorom sa nachádza dražená nehnuteľnosť. Takéto pochybenie je potrebné považovať len za zrejmú formálnu a nie vecnú nesprávnosť, keď je nepochybné, že miesto výkonu dražby v Bratislave nemožno považovať za „malú obec“, podstatným kritériom však bola vzdialenosť miesta výkonu dražby od draženej nehnuteľnosti, ktorá bola 439 km, pričom tejto otázke sa vo svojom odôvodnení podrobne venoval už súd prvej inštancie (por. body 45.-47. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), s odkazom aj na relevantnú judikatúru dovolacieho súdu (R 138/2017, 8Cdo/58/2018). Rozhodujúcim teda nebolo, či miesto výkonu dražby bola malá obec, ale rozhodujúcim bola vzdialenosť miesta výkonu dražby od draženej nehnuteľnosti a posúdenie všetkých relevantných súvislostí, tak ako ich posúdili súdy nižších inštancií. Dovolatelia preto dostali jednoznačnú a vyčerpávajúcu odpoveď na podstatnú otázku, prečo v prejednávanej spore určenie miesta výkonu dražby v Bratislave predstavuje porušenie ust. § 11 ods. 1 ZoDD a zakladá neplatnosť predmetnej dražby.

27. Z hľadiska úplnosti a dostatočnosti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je potrebné zdôrazniť, že záver o porušení ust. § 11 ods. 1 ZoDD zakladá sám o sebe neplatnosť predmetnej dražby, a preto bolo už ďalej nadbytočným, aby sa odvolací súd zaoberal ďalšími dôvodmi neplatnosti dražby. Postupom odvolacieho súdu, ktorý nepovažoval za potrebné vyjadrovať sa k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto boli pre rozhodnutie v merite veci bez významu, nedošlo k porušeniu

procesných práv dovolateľov.

28. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie nevykazuje nedostatky, ktoré by mali za následok vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Skutočnosť, že dovolatelia sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP totiž nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľov. Žalovaní preto neopodstatnene namietali existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP spočívajúcu v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

29. Pokiaľ dovolatelia namietali nesprávnosť právnych záverov súdov nižších inštancií pri posúdení neplatnosti predmetnej dobrovoľnej dražby, z obsahového hľadiska ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia, pričom nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu ale nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ CSP (R 24/2017, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/58/2022). V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. marca 2019 sp.zn. I ÚS 61/2019 aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje CSP, je opodstatnený názor, podľa ktorého nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa strane neznesiteľne právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

30. Vzhľadom na uvedené dovolací súd vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezistil, preto je dovolanie v tejto časti procesne neprípustné, čo je dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c/ CSP.

Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP

31. Dovolatelia prípustnosť dovolania vyvodili aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci.

32. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

33. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú

splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

34. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382). Pokiaľ v dovolaní absentuje vyššie uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

35. Z obsahu podaného dovolania je jednoznačne zrejmé, že dovolatelia, zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom), výslovne odkázali na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP, z ktorého vyvodzovali prípustnosť svojho dovolania, následne však uviedli len všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa ich názoru došlo v konaní pred súdom prvom inštancie a odvolacím súdom. Dovolací súd uvádza, že v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. I. ÚS 51/2020, III. ÚS 387/2021) v prípade posudzovania prípustnosti dovolania je dovolací súd viazaný vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolatelia pri namietanom nesprávnom právnom posúdení veci nezadefinovali, dostatočne nekonkretizovali právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, v nadväznosti na to (logicky) ani nemohli uviesť, v čom nesprávnosť riešenia takej otázky odvolacím súdom podľa ich názoru spočíva a ako mala byť táto otázka správne vyriešená, ani nešpecifikovali konkrétnymi judikátmi, stanoviskami či rozhodnutiami ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (porov. R 71/2018), od ktorej sa mal odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť, ako ani tvrdenú rozdielnosť rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ale vyjadrili len svoj nesúhlas s právnym posúdením odvolacieho súdu, zopakujúc pritom svoju odvolaciu argumentáciu. Samotné polemizovanie dovolateľov s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu prípadu (sporu), významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (m. m. 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017, 9Cdo/8/2020, 9Cdo/216/2021).

36. Dovolatelia jasne formulovali len jednu právnu otázku, a to otázku „možnosti dlžníka resp. žalobcu uplatniť námietku premlčania v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby de facto po výkone záložného práva“. Takto formulovaná právna otázka by mohla byť spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu, avšak len za splnenia základného predpokladu, a to, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo založené na posúdení tejto otázky. Z obsahu preskúvaného rozsudku odvolacieho súdu je však nepochybne zrejmé, že odvolací súd sa posúdením takto dovolateľmi formulovanej právnej otázky vôbec nezaoberal, keď jeho potvrdzujúce rozhodnutie bolo založené na závere o dôvode neplatnosti dobrovoľnej dražby pre porušenie ust. § 11 ods. 1 ZoDD - miesto konania dražby nebolo určené tak, aby nebola obmedzená možnosť účasti na dražbe.

37. Dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 14. apríla 2022 sp. zn. I. ÚS 215/2022, ktorý uviedol, že „k odmietnutiu dovolania pre nesplnenie náležitostí zdefinovania dôvodu prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku ústavný súd považuje za potrebné dodať, že aj keď jeho súčasná judikatúra uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 291/2021).

38. Hoci dovolací súd konštatuje neprípustnosť dovolateľmi uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP, v snahe poskytnúť dovolateľom odpoveď na ich námietku nesprávneho právneho posúdenia konštatuje nasledovné.

39. Právna otázka viazanosti súdu žalobcom uplatnenými dôvodmi neplatnosti dobrovoľnej dražby v žalobe a možnosť rozšírenia týchto dôvodov počas konania je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená takto: Z uznesenia najvyššieho súdu z 31. mája 2001 sp. zn. 5Cdo/220/2018, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2021 pod R 89/2021, vyplýva právna veta v znení „lehota ustanovená v § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách slúži k uplatneniu práva na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Pokiaľ to nie je v rozpore s koncentráciou konania, môže žalobca po včas podanej žalobe nielen rozširovať okruh žalovaných, ale tiež uvádzať ďalšie skutkové okolnosti spôsobilé založiť aj iný, ako v žalobe uplatnený dôvod neplatnosti dražby“. Výkladom ustanovenia § 21 ods. 2 vety prvej zákona č. 527/2002 Z. z. možno dospieť k záveru, že zákon stanovuje iba lehotu na podanie žaloby, nestanovuje však žiadnu lehotu na uplatnenie jednotlivých dôvodov neplatnosti dražby, do uplynutia ktorej je možné na ne prihliadnuť. Zákon totiž stanovuje lehotu na uplatnenie si práva prostredníctvom podania žaloby, nie na prednes skutkových okolností týkajúcich sa dobrovoľnej dražby a ich dopĺňanie v priebehu konania. Vzhľadom k tomu, že konanie v prejednávanej veci bolo začaté pred nadobudnutím účinnosti CSP (žaloba z 12. júna 2015), aj samotná prekluzívna lehota uplynula v tejto dobe, použitie zásady koncentrácie konania (§ 153 a § 154 CSP) neprichádzalo do úvahy v zmysle § 470 ods. 2 CSP, lebo by bolo v neprospech strany - žalobcu. Pokiaľ zákon výslovne neobmedzuje rozširovať skutkové tvrdenia a dôvody neplatnosti dražby, je treba predpokladať, že to v rámci konania nezakazuje a súd na takéto zmeny musí prihliadať, pokiaľ to nie je v rozpore so zásadou koncentrácie konania. (por. aj sp.zn. 6Cdo/159/2020).

40. Pokiaľ teda v prejednanom spore súdy nižších inštancií pri posudzovaní dôvodov neplatnosti dobrovoľnej dražby posudzovali nielen dôvody uplatnené žalobcom v žalobe, ale posudzovali aj dôvody uplatnené žalobcom neskôr v priebehu konania, rozhodli v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

41. Právna otázka výkladu ust. § 11 ods. 1 ZoDD je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená takto: V druhom odseku judikátu R 138/2014 sa uvádza : “Ak ide o dobrovoľnú dražbu nehnuteľnosti určenej na bývanie, je spravidla v rozpore s požiadavkou primeranosti a vhodnosti stanovenia podmienok dražby také určenie miesta konania dražby, ktoré v dôsledku jeho neprímerane veľkej vzdialenosti od draženej nehnuteľnosti obmedzí možnosť účasti na dražbe tých záujemcov, pre ktorých môže byť geografická poloha nehnuteľnosti rozhodujúca.“ Z citovaného odseku právnej vety judikátu R 138/2014 je zrejmé pravidlo, podľa ktorého „neprímerane veľká vzdialenosť“ miesta konania dražby od draženej nehnuteľnosti určenej na bývanie spravidla nenaplnia požiadavky primeranosti a vhodnosti podmienok uskutočnenia dražby. To samo osebe môže napríklad obmedzovať záujemcov v účasti na dražbe, čo nemožno považovať za postup zodpovedajúci ustanoveniu § 11 ods. 1 ZoDD.

42. V odôvodnení judikátu R 138/2014 k druhému odseku právnej vety sa uvádza: „Dovolací súd zdôrazňuje, že úspešnosť dobrovoľnej dražby vzhľadom na cieľ, ktorý sa ňou sleduje (§ 2 písm. a/ zákona č. 527/2002 Z.z.), je závislá od podmienok, za akých je vykonávaná. Jednou z týchto podmienok je aj dostatočná informovanosť čo najširšieho okruhu osôb o jej konaní, a tiež vhodne určené miesto, dátum a čas tak, aby sa dražby mohli zúčastniť všetci potenciálni záujemcovia o draženie, rovnako ako verejnosť. Miesto, dátum a čas určuje dražobník po dohode s navrhovateľom dražby, ak je navrhovateľ dražby zároveň dražobníkom, dohoda nie je potrebná a nahrádza ju jednostranný úkon dražobníka, ktorý nemá formálny charakter. Určenie uvedených podstatných podmienok konania dražby je v takýchto prípadoch v rukách jedinej osoby, ktorá pri ich určovaní nie je obmedzená. O to dôslednejšie je potom potrebné trvať na požiadavke primeranosti a vhodnosti ich určenia. Záujem o predmet dražby bude vždy závisieť od reálnej možnosti spoločenského využitia dražby. Ako správne zdôraznil odvolací súd, ak ide o nehnuteľnosť určenú na bývanie, záujemcami budú spravidla osoby, pre ktoré je geografická poloha nehnuteľnosti rozhodujúca, pričom sa dá predpokladať, že záujem o takúto nehnuteľnosť v určitej

lokalite prejavia zväčša osoby bývajúce (pracujúce) v jej okolí. V danom prípade obec, v ktorej sa nachádzajú dražené nehnuteľnosti, je od obce, v ktorej sa konala sporná dražba, najkratšou dopravnou trasou vzdialená 329 km (z časového hľadiska predstavuje takmer štyri hodiny). Takéto určenie miesta dražby - z hľadiska požiadavky, aby miesto dražby bolo určené tak, aby nebola obmedzená možnosť účasti na dražbe - nemožno považovať za zodpovedajúce ustanoveniu § 11 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. preto je potrebné dať za pravdu odvolaciemu súdu aj v tom, že došlo k porušeniu uvedeného ustanovenia.“

43. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/100/2012 interpretuje judikát R 138/2014 i v tom zmysle, že: „Ak ide o nehnuteľnosť určenú na bývanie, záujemcami budú spravidla osoby, pre ktoré je geografická poloha nehnuteľnosti rozhodujúca, pričom sa dá predpokladať, že záujem o takúto nehnuteľnosť v určitej lokalite prejavia zväčša osoby bývajúce (pracujúce) v jej okolí. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že úspešnosť dobrovoľnej dražby vzhľadom na cieľ, ktorý sa ňou sleduje (§ 2 písm. a/ zák. č. 527/2002 Z.z.) je závislá od podmienok, za akých je vykonávaná. Jednou z týchto podmienok je aj vhodne stanovené miesto tak, aby sa dražby mohli zúčastniť všetci potenciálni záujemcovia o draženie, rovnako ako verejnosť. Neprimerane veľká vzdialenosť miesta konania dražby od draženej nehnuteľnosti na bývanie je v rozpore s požiadavkou primeranosti a vhodnosti stanovenia podmienok dražby.

44. Dovolací súd v minulosti interpretoval judikát R 138/2014 a v ním posudzovanej individuálnej veci v uznesení z 5. júna 2019 sp.zn. 8Cdo/58/2018 vyslovil limity pre uplatnenie judikátu, keď uviedol: „Pokiaľ ide konkrétne o miesto konania dražby, je povinnosťou dražobníka organizovať dražbu na takom mieste, ktoré sa nachádza v regionálnej dostupnosti predmetu dražby, keďže možno očakávať, že práve znalosť miestnych pomerov, oboznámenie sa s predmetom dražby a transparentnosť vo vzťahu k potenciálnym záujemcom naviazaným regionálne na predmet dražby povedie k stimulácii záujmu, a tým aj vytvoreniu vhodných podmienok pre konkurenciu ponúk jednotlivých účastníkov dražby. Ako kontraproduktívne tak možno naopak označiť konanie, keď dražobník určí pri draženej nehnuteľnosti v Košiciach miesto realizácie dražby napríklad v Bratislave. Uvedená regionálna disproporcía už len z povahy veci povedie k odradeniu účastníkov, resp. potenciálnych účastníkov dražby od záujmu sa na tejto zúčastniť, keďže na ich strane by boli vyvolané náklady jednak na miestnu obhliadku a jednak účasť na samotnom mieste dražby. Judikatura súdov potvrdzuje, že organizácia dražby mimo sféry a umiestnenia predmetu dražby môže zakladať dôvod určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby. ... Dovolací súd poukazuje na to, že závery rozhodnutia sp. zn. 4 Cdo 100/2012 nemožno „paušálne“ vzťahovať na všetky prípady dobrovoľnej dražby, u ktorých miesto konania dražby bolo vzdialenejšie od miesta draženej nehnuteľnosti, ale iba na také, kedy takto určené miesto konania dražby skutočne mohlo ovplyvniť účasť dražiteľov (z blízkeho okolia) na nej, resp. ak by ich účasť bola z tohto dôvodu sťažená (čo však nebol posudzovaný prípad). Aj preto Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí zdôrazňuje, že „spravidla“ (teda nie vždy) je (ak ide o dobrovoľnú dražbu nehnuteľnosti určenej na bývanie) v rozpore s požiadavkou primeranosti a vhodnosti stanovenia podmienok dražby také určenie miesta konania dražby, ktoré v dôsledku jeho neprimerane veľkej vzdialenosti od draženej nehnuteľnosti obmedzí možnosť účasti na dražbe tých záujemcov, pre ktorých môže byť geografická poloha nehnuteľnosti rozhodujúca. Je teda zrejmé, že neprimerane veľká vzdialenosť miesta konania dražby od draženej nehnuteľnosti tu musí byť dôvodom (dôsledkom) obmedzenia možnosti účasti záujemcov o predmet dražby. Túto súvislosť možno potom vyvodíť iba z okolností toho - ktorého konkrétneho prípadu. ...

... samotná vzdialenosť miesta konania dražby od miesta draženej nehnuteľnosti nemusí byť vždy dôvodom vyslovenia neplatnosti dražby, ale dôvodom jej neplatnosti bude vždy vtedy, ak táto vzdialenosť viedla, prípadne spôsobila ohrozenie alebo porušenie práv dražbou dotknutých osôb, a to napríklad tak, že im hoci len nepriamo znemožnila účasť na dobrovoľnej dražbe (t. j. ak táto vzdialenosť bola neprimeraná od draženej nehnuteľnosti). Za neprimerané, možno „bez ďalšieho“ považovať iba také miesto konania dražby, ak ním je v prípade dražby bežnej nehnuteľnosti (bytu alebo rodinného domu) určenej na každodenné bývanie, miesto vzdialené niekoľko stoviek kilometrov od miesta, v ktorom sa dražená nehnuteľnosť nachádza (nie vzdialenosť do 100 km). Záver o neprimeranosti a nevhodnosti miesta konania dražby bude teda závisieť od posúdenia konkrétnych okolností toho ktorého prípadu, vyhodnotením ktorých súd môže dospieť k tomu, že určenie miesta konania dražby skutočne spôsobilo príp. mohlo spôsobiť sťaženie účasti dražiteľov (predovšetkým z blízkeho okolia, ak išlo o nehnuteľnosť

určenú na bývanie) na dražbe.“ (tiež 1Cdo/118/2017, 8Cdo/289/2019, 9Cdo/142/2021).

45. V tejto prejednávanej veci si dovolací súd osvojuje závery dovolacieho súdu vo veci sp.zn. 8Cdo/58/2018, 1Cdo/118/2017, 8Cdo/289/2019, 9Cdo/142/2021 v tom, že závery uvedené v odôvodnení judikátu R 138/2014 i jeho právna veta vylučujú takú „paušálnu“ interpretáciu, že všetky prípady dobrovoľnej dražby, u ktorých miesto konania dražby je vo väčšej vzdialenosti (do 100 km) od miesta draženej nehnuteľnosti bez ďalšieho zakladajú jej neplatnosť. Len samotná väčšia vzdialenosť miesta konania dražby od miesta draženej nehnuteľnosti nemusí byť vždy dôvodom vyslovenia neplatnosti dražby. Záver o neprimeranosti a nevhodnosti miesta konania dražby vo väčšej vzdialenosti (do 100 km) bude teda závisieť od posúdenia konkrétnych okolností toho ktorého prípadu, vyhodnotením ktorých súd môže, ale i nemusí dospieť k tomu, že určenie miesta konania dražby skutočne spôsobilo príp. mohlo spôsobiť sťaženie účasti dražiteľov (predovšetkým z blízkeho okolia ak išlo o nehnuteľnosť určenú na bývanie) na dražbe. Za neprimerané však treba „bez ďalšieho“ považovať také miesto konania dražby, ak ním je v prípade dražby nehnuteľnosti určenej na bývanie (napr. bytu alebo rodinného domu), ktoré je vzdialené niekoľko stoviek kilometrov od miesta, v ktorom sa dražená nehnuteľnosť nachádza (vzdialenosť väčšia ako 100 km). Teda za neprimerane veľkú vzdialenosť sa považuje vzdialenosť v stovkách kilometrov.

46. V tomto prípade súdy vec posudzovali vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu a dospeli k záveru, že vo vzdialenosti medzi Bratislavou a obcou A. (439 km) išlo o prípad znemožnenia účasti záujemcov na dražbe. Takýto záver je podľa názoru dovolacieho súdu v súlade so závermi judikátu R 138/2014 (4Cdo/100/2012) a naňho nadväzujúcich rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 8Cdo/58/2018, 1Cdo/118/2017, 8Cdo/289/2019, 9Cdo/142/2021, zohľadňujúcich záver, že ak je miesto dobrovoľnej dražby príliš vzdialené od draženej nehnuteľnosti (viac ako 100 km možno považovať už za neprimerane veľkú vzdialenosť), je to dôvod neplatnosti takejto dražby, pretože tým dochádza k zásadnému obmedzeniu účasti na dražbe. Na tomto závere nemôžu nič zmeniť ani konkrétne skutkové okolnosti, na ktoré poukazovali dovolatelia, spočívajúce v tom, že viaceré predošlé dražby, konajúce sa v mieste bližšom k draženej nehnuteľnosti, boli neúspešné, tiež v tom, že dražby v Bratislave sa zúčastnil a aj bol úspešný dražiteľ s trvalým pobytom v obci A., pričom miesto konania dražby v Bratislave ako hlavnom meste Slovenskej republiky, zároveň ekonomickom centre, by malo generovať čo najväčší záujem o draženú nehnuteľnosť. Tak ako už bolo uvedené vyššie, rozhodujúcim kritériom pre určenie primeraného miesta konania dražby nehnuteľnosti - rodinného domu určenej na bývanie, je regionálna dostupnosť predmetu dražby, keďže možno očakávať, že práve znalosť miestnych pomerov, oboznámenie sa s predmetom dražby a transparentnosť vo vzťahu k potenciálnym záujemcom naviazaným regionálne na predmet dražby povedie k stimulácii záujmu, a tým aj vytvoreniu vhodných podmienok pre konkurenciu ponúk jednotlivých účastníkov dražby.

47. Vzhľadom na vyššie uvedený záver o porušení ust. § 11 ods. 1 ZoDD, postačujúci pre určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, bolo už ďalej nadbytočné zaoberať sa otázkou splnenia ďalších povinností dražobníka v zmysle ust. ZoDD, resp. skúmať a vyhodnocovať ďalšie dôvody neplatnosti predmetnej dobrovoľnej dražby, nakoľko by nemali žiaden vplyv na už konštatovaný dôvod neplatnosti predmetnej dobrovoľnej dražby. Dovolací súd preto považoval za nadbytočné zaoberať sa ďalšími dovolacími námietkami dovolateľov týkajúcimi sa nesprávnosti právneho posúdenia ďalších samostatných dôvodov neplatnosti dobrovoľnej dražby.

48. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaných 3/ a 4/ v časti, v ktorej namietali vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietali nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/, c/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

49. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti a vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 a 2 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (sp. zn. 4Cdo/144/2019, 9Cdo/154/2021).

50. Dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

51. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.